

Когато проживѣхме въ кръчмата около два месеца, то господарьтъ ми ме повика и рече ми:

— Ти, брате Панайоте, не си за слуга. Азъ се чудя, какъ си дошелъ до такова едно положение, за да станешъ чуждъ слуга! Ти си вѣренъ и способенъ човѣкъ, и мене е срамъ да ми служишъ за 60 гроша.

— Не ме накарвай, г-з-да Христо, да ти разказвамъ своята история; тя е дълга и широка; ти можешъ даже да се уплашишъ отъ мене. Ако си задоволенъ съ моята служба, то ме дръжъ и не питай ме за нищо; а ако си незадоволенъ, то ми дай пжтя. Азъ ще да ти служа честно...

Той замълча.

После нѣколко дня тоя честитъ човѣкъ ми рече пакъ:

— Кажи ми: защо не щешъ да станеме ортаци? Азъ не мога да те държа съ 60 гр. месечна плата.

— Азъ не съмъ жаденъ нито за пари нито за богатство, — рекохъ азъ. — Азъ съмъ намислилъ да остана при тебе само до Гергьовденъ, а тамъ каквото даде Господь! Мойто се не знае.

— Азъ ще да те имамъ за ортакъ и ще да ти дамъ една часть отъ дохода. Тая зима азъ мисля да се ожения и да захвана и друга търговия; а ти ще да останешъ господаринъ въ кръчмата. Азъ нѣмамъ по-вѣренъ човѣкъ отъ тебе.

— Не бери грижа за моята служба; азъ отъ тебе по-добре ще вардя твоето имане; ти и самъ вече видишъ, че азъ работя не като слуга, а като ортакъ. Когато дойде Гергьовденъ, то дай ми колкото искашъ; а ако не бжда вѣренъ, то ми не давай нищо.